

Eucharistijos stebuklas

LANČIANE

ITALIJA, 750 M.

XVII amžiaus marmurinėje lentoje rašoma ši Eucharistijos stebuklą įvykus 750 metais Lančiane, Šv. Pranciškaus bažnyčioje. „Vienuolis kunigas abejojo, ar konsekruotoje Ostijoje tikrai yra mūsų Viešpaties Kūnas. Kai celebruodamas Mišias tarė konsekracijos žodžius, išvydo ostiją virstant Kūnu, o vyną – Krauju. Visa tai regėjo ten buvusieji. Kūnas vis dar yra vientisas, o Kraujas pasidalijęs į penkias nelygias dalis. Jos visos drauge sveria tiek pat, kiek kiekviena atskirai.“

Monstrancija su šventosiomis relikvijomis

Vyno, virtusio Krauju, relikvija

Stebuklą vaizduojantis paveikslas Valseco (Valsecca) koplyčioje

Akmeninė lenta, kurioje 1631 m. aprašytas stebuklas

Lančiano arkivyskupas ir pranciškonų konventualų Abrucų provincijos vyresnysis 1970 m., gavę Romos leidimą, paprašė dr. Eduardo Linoli, Areco ligoninės vadovą ir anatomijos, histologijos, chemijos, taip pat klinikinės mikroskopijos profesorių, nuodugniai moksliai ištirti prieš dvylika amžių įvykusio stebuklo relikvijas. 1971 m. kovo 4 d. profesorius pateikė išsamią įvairių atliktų tyrimų ataskaitą. Štai pagrindinės išvados:

1. „Stebuklingas Kūnas“ yra tikras kūnas, sudarytas iš miokardo ruožuotųjų raumenų audinio.

2. „Stebuklingas Kraujas“ yra tikras kraujas. Tai absoliučiai ir neginčijamai tikrai nustatyta chromatografine analize.

3. Imunologinis tyrimas įtikinamai parodė,

kad kūnas ir kraujas yra žmogaus. Imunohematologinis tyrimas leidžia visiškai objektyviai ir neabejojant teigti, kad abu yra tos pačios kraujo grupės (AB) – tai tokia pati kraujo grupė kaip Turino drobulės žmogaus ir ji yra dažniausiai pasitaikanti tarp Vidurio Rytų gyventojų.

4. Kraujyje esantys baltymai normaliai pasiskirstę, jų procentais yra tiek pat, kiek normalaus šviežio kraujo serumo baltymų diagramoje.

5. Jokia histologinė analizė neparodė, kad esama druskos ar konservuojamųjų medžiagų, vartotų senovėje balzamavimo tikslais, žymių. Profesorius Linoli taip pat atmetė hipotezę, jog tai apgaulė, sukurta praėjusiais amžiais. Ši ataskaita buvo paskelbta *Quaderni Sclavo in Diagnostica* (t. 3, 1971) ir sukėlė didžiulį

susidomėjimą mokslo pasaulyje.

Stebuklas buvo kelis kartus oficialiai pripažintas bažnytinės vyresnybės 1574–1886 metų laikotarpiu, be to, paskiausiai, 1970 m. jį moksliai ištyrę Sienos universiteto profesoriai padarė išvadą: „Tai, kad Kūnas ir Kraujas 12 amžių išlaikė natūralų savo būvį, nors buvo prieinami atmosferinių bei biologinių veiksnių poveikiui, yra ypatingas reiškinys.“ (Linoli ataskaita, 1971-03-04).

Tad Lančano Kūnas ir Kraujas yra tokie, tarsi būtų tą pačią dieną paimti iš gyvo žmogaus.

Kūnas – tai miokardo, tiksliau, kairiojo skilvelio, dalis. Galima lengvai išskirti arterijas ir venas, taip pat dvigubą ploną nervo klajoklio šaką. Stebuklo metu kūnas buvo gyvas, vėliau jis pakluso *rigor mortis* dėsniui. Mokslas, suvokdamas savo ribas, turėjo sustoti susidūręs su negalimumu paaiškinti.

